

- "Водете го при "попа" - отсече ръководителят на полицейската група.

Двама стражари, придружавани от един агент, ме помъкнаха по коридорите и ме стовариха в една от многобройните еднообразни килии на Дирекцията на полицията. Полицаянте имат любим навик да отварят внезапно, с един замах, вратата на килията на арестантите и затворниците. Когато отвориха вратата на килията, аз видях в отсрещния ъгъл да седи отдавна небръснат човек, обхванал с двете ръце коленете си, със замислени очи. Полицаянте ме хвърлиха на пода и си заминаха. Този, когото те нарекоха "попа", заради буйната му остра черна брада, веднага дойде при мене. Това беше Никола Йонков Вапцаров.

И тази нощ, когато аз бях унесен от болки, и следващите дни, през които последователно бях викан на разпит и връщан във все по-тежко състояние, той се грижеше за мене като майка и като скъп другар.

Когато премина активния разпит, ние оставахме заедно сами по цели дни и цели нощи и приказвахме безспир. Вапцаров, който дълги месеци е бил държан сам в килията, сега доби особено оживление. Той ме разпитваше за събитията, за хода на войната, за другарите навън. Само ми разказваше дълго и подробно своя живот и своето мнение.

Той бил арестуван по провала на Централния комитет на партията и провала на военната комисия при Партията. Той сам бил помощник на полковника Радойнов. От него чух нови за мен имена на дошли с парашути от СССР наши скъпи другари политемигранти. От него чух за ареста на Антон Иванов, Романов и много още другари.

Полицейските кучета измъчвали жестоко Вапцаров. Измъчвали го в продължение на седмици и месеци, прилагали всички средства на мъчение, познати на фашистката полиция. Най-последно следствието приключило и той бил оставен, за да възстанови силите си преди да бъде изпратен в затвора.

Самотата мъчила и подтискала Вапцаров. Той беше радостен и оживен, че вече не е сам в пустата килия, че има с кого да разговаря за делото, да споделя впечатления, да обсъжда бъдещето.

През дългите дни и нощи, които се занизах, ние приказвахме много и пак не спирахме. Разказвахме своя живот, споделяхме мисли за всичко видено, прочетено, за нашата литература, за отделни познати другари.

Вапцаров ми разказваше дълго за детинството си, за суровия си баща и милата си майка, за учението си в Морското училище във Вар-